

χοντικό, είκοσι λεπτά της ώρας μακριά απ' τὴν πόλη, πού εἶχεν ἕνας φίλος μου τὴν καλοσύνη νὰ μοῦ τὸ παραχωρήσῃ. Εἶναι πανσέληνος. Ἡ βραδεὶά χλιαρή. Ἀπ' τὰ θρόναινα παραθύρια μοῦ στέλνει τὸ φεγγάρι τίς ἀσημένιες ἀχτίδες του καὶ τὸ ἀλαφρὸ τῆς νύχτας ἀεράκι μοῦ φέρνει τοῦ περιβολιοῦ τίς μουσικίες. Στὸ σπύρι αὐτὸ καττικεῖ ἡ ἀδερφή τοῦ φίλου μου, πού λείπει τώρα ταξίδι. Μοῦ εἶπανε πὼς εἶναι πνευματιστρα καὶ πὼς κάθε βράδι προσκαλεῖ τὰ πνεύματα καὶ μιλεῖ μαζί τους. Δὲ μοῦ εἶχε δοθῆ ἀφορμὴ νὰ πιστέψω, πὼς ἀλήθεια γυρίζουνε σ' αὐτόνε τὸν κόσμον καὶ ψυχὲς χωρὶς σῶμα. Κ' ἐπιθυμοῦσα νὰ συναντήσω μιὰ τέτοια ψυχὴ, γιὰ νὰ μάθω ἂν ἔχω στ' ἀλήθεια μαντέψει τὰ μυστικὰ μιᾶς ἄλλης ψυχῆς πούχει σῶμα. Νά, τὴ περίστασι, εἶπα. Σ' αὐτόνε τὸν τόπον πού τὰ πνεύματα τῆ νύχτα γυρίζουνε, πιστεύω πὼς θάρθη καὶ σὲ μένα κανένα, νὰ μοῦ εἶπῃ τὰ μυστικὰ πού γυρεύω. Μὲ προσευκὲς καὶ παρακάλια τὰ ζήτησα σ' ὅλες τοῦ σπιτοῦ τοὺς γωνιές, στῶν τραπεζιῶνε τὰ πόδια, στῆς σκεπῆς τὴν ἀστρέχα, στὰ δέντρα τοῦ κήπου ἀποκάτω, στὶς χλωμὲς τῆς οὐλῆνης ἀχτίδες, στῶν παραθυρίων τοὺς μπερντέδες ἀπὸ πίσω . . . Τοῦ κάκου! Ἐμισόλλεισα τὰ παραθύρια. Τὰ ἔκλεισα ὅπως διόλου, καὶ ἄφησα νὰ μὲ φωτίζῃ χαμηλὸ φῶς ἀπ' τὸ πλαγιὸν δωμάτιο. Δὲν ἔκλεισα διόλου τὸ μάτι. Ἐσκέφτηκα μήπως τὰ φέρνει τῆς αὐγῆς τὸ ἀγιάζι. Τοῦ κάκου! Τὰ τραπέζια ἀσάλευτα μένουν. Οἱ μπερντέδες δὲν κουνιούνται διόλου. Στὴ θαμπάδα τῆς νύχτας, οὔτε χέρια, οὔτε σκῆματὰ βλέπω. Δὲ δοκιμάζω χεριῶνε τραθήγματα οὔτε ἑαχτύλων τοιμημάτα. Ἡ νύχτα βαθεῖα κοιμισμένη. Δὲν ἀνάσκινε γιὰ νὰ σείσῃ οὔτε φύλλο κανένα. Μονάχα τὰ εἴφορα φωνητικὰ λεμονόδεντρα ἀνασαίνοντας μοῦστελνουν τὴ μυρωμένη πνοή τους. Κι ἔταν τ' ὄρνιθι ἐλάλησε γιὰ τρίτη φορά, καὶ μὲ πήρην ἕ ὕπνος, ἤρθαν τὰ πνεύματα καὶ μοῦ εἶπαν ὅτι στὰ ξύπνια ζητοῦσα. Ἀλλ' ἂν ἐπερίμενα σὲ ὄνειρον νὰ βρῶ τὴν ἀλήθεια, θὰ τὴν ἤξερ' ἀπὸ λόγια καὶ ὄρκους. Δὲ φεύγουνε τάχα σὰν ὄνειρα τῆς γυναικῆς τὰ λόγια κ' οἱ ὄρκου;

(Στάλλο φύλλο τελιώνει)

Κ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΩΤΗΡΙ'Η ΣΚΙΠ'Η

ΕΦΤΑ ΣΦΡΑΓΙΔΕΣ

Ἡ Μεγάλῃ Αὔρα, φρ. 3. Κάλβεια μέτρα, φρ. 2. — Ἁγία-Βαρβάρα, φρ. 2. — Ἡ Νύχτα τῆς Προτομαγιάς, φρ. 2. — Ὁ Ἀπέθαντος, φρ. 3. — Θεάτρο καὶ Πιρόζα, φρ. 2. — Τρόπαια στὴν Τριφυμί, φρ. 2. — Οἱ Τσιγγανόθει, φρ. 2.

Η ΤΙΜΗ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ ΦΡ. 15.

PARIS—13, rue du Val-de-Grâce.

Ο "ΝΟΥΜΑΣ,"

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

Διευθυντής: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΙΠΠΟΚΡΑΤΗ, ἀρ. 11, ΑΘΗΝΑ

Συντρομὴ χρονιάτικη: Γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ γιὰ τὴν Κρήτη ἀρ. 10. Γιὰ τὸ ἔξωτερικὸ φρ. χρ. 12 ἡ.—Γιὰ τίς ἐπαρχίες δεχόμεστε καὶ τμήματες συντρομῆς (β' ἀρ. τὴν τοιμηνία.—Κανένας δὲ γράφεται συντρομητής ἂ δὲ στέλνει μπροστὰ τὴ συντρομὴ του.

20 λεπτά τὸ φύλλο, 20.—Τὰ περασμένα φύλλα πουλιούνται στὸ γραφεῖο μας στὴ διπλὴ τιμῇ.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὅλα τὰ κιάστια, καὶ στὶς ἐπαρχίες στὰ Πρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

ΦΩΤΙΑ ΣΤΗ ΦΩΤΙΑ—ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΣΥΜΠΟΣΙΟ—ΤΑ ΧΑΜΟΜΗΛΙΑ—ΞΕΓΥΜΝΩΜΑΤΑ—Η ΚΛΕΨΥΔΡΑ.

ΝΑ σκοτώνουν καὶ οἱ δικοὶ μας, ὅπως σκοτώνουν καὶ οἱ Τοῦρκοι. Μαχαίρι στὸ μαχαίρι καὶ φωτιὰ στὴ φωτιὰ. Ἀνὸ εὐζώνους μᾶς σκοτώσανε στὰ σύνορα οἱ Τοῦρκοι στρατιῶτες, δυὸ Τοῦρκους στρατιῶτες νὰ σκοτώσουν οἱ εὐζῶνοι μας. Μονάχα ἔτσι θὰ πάφουνε αὐτὲς οἱ ἀνυπόφορες Τουρκοκαλημαρίες.

Τὸ Κράτος στέλνει ἀθρώπους νὰν τοῦ φυλάξουν τὰ σύνορά του, καὶ δὲν εἶναι ἱκανὸ νὰν τοὺς προστατέψει αὐτοὺς τοὺς ἀθρώπους, νὰν τοὺς κάνει σεβαστοὺς. Σὰν παλιόσκυλα τοὺς ἀφίνει καὶ τοὺς σκοτώνουνε. "Ἄς διαφεντέφουνε λοιπὸν οἱ ἴδιοι τὴ ζωὴ τους." Ἐτσι βράζουν καὶ τὸ ἐπίσημο Κράτος ἀπὸ τοὺς μπελαδες καὶ τὰφίνουνε νὰ σαλιαρίζει ἀνερόχλητα μέσα στὴ Βουλῆ.

*

ΤΟ «Ἐθνικὸ συμπόσιον» τοῦ Ψυχάρη. Λιανιτότερη σάτυρα καὶ ἀληθινότερη ζουζαριά τοῦ Ρωμιοῦ δὲ γράφτηκε ἀκόμα Καθρέφτης, πού κηραρόσαμε σὲ δαύτονε ὅλοι τὰ μοῦτρα μας. Κοστούμι (ἄς τὸ ποῦμε κ' ἔτσι) τοῦ εἶναι κομμένο γιὰ κάθε ἀγῶνα μας, εἴτε πολιτικὸ, εἴτε φιλολογικὸ, εἴτε γλωσσολογικὸ, τέλος γιὰ κάθε Ρωμαϊκὸ ἀγῶνα. Κ' ἔπειτα σοῦ λένε πὼς ὁ Ψυχάρης, ἐπειδὴ ζεῖ στὸ Παρίσι καὶ δὲ ζεῖ ἀνάμεσά μας, δὲν ξέρει τὴ γλώσσα μας! Ἀβρωπος πού ξέρει τόσο τέλεια τὸ Ρωμιοῦ, πού του ἔχει τόσο βαθιὰ ψυχολογίσει, δὲν ξέρει τί γλώσσα του! Μὴ χειρότερα!

Ξαναδιαβίστε, γυλιοδιαβάστε, τὸ «Ἐθνικὸ συμπόσιον» πού δημοσιεύτηκε στὸν περασμένον «Νουμά», κ' ἔπειτα κοπιᾶστε νὰν τὰ ποῦμε.

Κι ἀφιερῶμένο τοῦ ποιητῆ Βενιζέλου—μὲ τὴ σημασίαν του κι αὐτό.

*

ΕΝΑΣ λογόλογος, ἐπιγραμματικὸς, μὰ καὶ σαρκαστικὸς τοῦ χαρακτορισμοῦ τῆς Ἐπανάστασης, φαρμένος σὲ μιὰ